

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΛΕΚΟΥΒΡΕΡ

Μιά μεγάλη τραγωδία. Για την άγνη του ήπτεου της Σαξωνίας. Η τρομερή αντίληψη της δουκίσσης. Ένα επεισόδιο στο θέατρο. Η αποκάλυψη του άββα. Η δηλητηριασμένες πατιλλίες. Ο άββας φυλακίζεται ως παράφρων. Η προσπάθειες της Λεκουβρέρ για να τον άπελευθερώσει. Η περιποίησης της δουκίσσης κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η Άδριανή Λεκουβρέρ ήπηρε, μαζί με την Κλαυδόν, τη Ραχίλ και τη Ρωκούρ, από τις μεγαλύτερες τραγωδούς των αίωνων. Γύρω από το θάνατο της περιφέρης αυτής γυναίκας, υπάρχει ένα σκοτεινό μυστήριο, το οποίο άκόμα και σήμερα δεν έχει διαρωτιστεί.

Επί πολύ καιρό, μία επιστολή κάποιου δίδος Άισόε, σύγχρονος της Λεκουβρέρ, γραμμένη κατά το Μάριο του 1730, άποτελεισε το μόνο γιοκονιμένο που ήπηρε σχετικώς με το τέλος της περιφέρης καλλιτέχνιδος. Σύμφωνα με την επιστολή της δίδος Άισόε, μία μεγάλη κυρία της εποχής εκείνης, η δούκισσα ντέ Μπουγιόν, γυναίκα πεισματάρα, βίαια, παράφρων και πολύ ελαφριά στα ήθη, είχε ήρωτευθεί τον ένδοξότερο πολεμιστή των αρχών του στραφελθόντος άιανου, τον περιήρω στρατάρχη της Σαξωνίας. Μά ο στρατάρχης άγαπούσε τότε με πάθος τη Λεκουβρέρ κι έτσι ανταποκρίθηκε πολύ άσχημα στα άσθημά της δουκίσσης, πράγμα που την έκανε να μισήσει θανάσιμα την αντίληλό της και ν' άποφασίσει να την εκδικηθεί.

Η Άδριανή το ήπηρε αυτό και μία μέρα που ήπαιξε στη «Φαίδρα» του Ραξίνα, βλέποντας στη δούκισσα, η όποια καθόταν σ' ένα άπό τα πρώτα θεωρεία, στράφηκε πρός το μέρος της και άπήγγειλε πρός αυτήν τους παρακάτω στίχους του ρόλου της:

Μην είσαι τάχα και έόν μ' άπ' [εις φοιχτές γυναίκες] Που βρίσκουνε στό έγκλημα μία [διαρκή γαλήνη], Χωρίς να κοκκινίζουνε ποτέ ;...

Άμέσως το κοινό, που ήταν ένήμεο της αντίληλις των δύο γυναικών, άρχισε να χειροκροτά μ' ένθουσιασμο τη Λεκουβρέρ, ένώ η δούκισσα, τρέμοντας άπό τη λύσσα της, άποφάσισε εκείνη τη στιγμή την έξόντωση της αντίληλου της.

Ός όργανο της εκδικησεώς της η δούκισσα διόλεξε κάποιον άββα, όνομαζόμενο Μπουρρέ και του άνέθεσε να

ήταν καλώς γνώριμος, άπό την αλή του Άλη Πασσά των Ίωαννίνων, όπου είχε ήπηρεθεί και ο Άνδρούτσος.

Ο Όδυσσεύς, χωρίς να φαίνεται, έχαστηκε το Δερβίση άρβανίτικα, κι εκείνος τον άντεγαρότησε, στην ίδια γλώσσα.

Γίνικε λιγούστημ σιωπή. Τ' αντίκαλα στρατόπεδα, έκπληκτα, με το άάχτιλο στη σκανδάλη, στηλάνοντας προσοχικά τ' αυτί, άκουγαν την συνομιλία... Με τόνο προσταγής ο Δερβίσης έρώναξε στον Όδυσσέα:

— Έλα έξω, όφ' Γκισούρ, ήθελω να ζουβεντιάσω με μονάχο !

Ο Όδυσσεύς ήθίωσε. Στόν ίδιο τόνο, με τη συνθησμένη του άρβανίτικη έλευθεροπαμία, έξήθισε τον Τούρκο Ιερωμένο και... τα γένεια του. Φέναςος κι ο Δερβίσης, κι άρχισε κι αυτός τις βουιές. Άμέσως ο Όδυσσεύς σημάδευε, πυροβολεί και η σφαίρα του βρίζκει το Δερβίση στο μέτωπο και τον σφαιρίζει νεκρό. Ο ποιητής Γ. Ζαζωκόστας περιέγραψε τη σκηνή αυτή σε λαμρές στροφές:

Και ήνας και σπάθη άφηνει Το θανάτο ιδρώς περιβρέχει Ο Δερβίσης τα στένα πηγυρις Το χλωμόν μετωπόν του εδός, Και με κρότον πσαν κατά γης Και ο ήπος αυτού πονηθεις Ρείθρον αίματος χύνει. Κόφρος κι ένναρος τρεχει.

Φεναισμένοι οι Τουρκαλιανοί, έτρεξαν να συγκεντρωθούν γύρω άπό το πτώμα του σεβαστού τους Δερβίση, αλλάζοντας.

Άλλά και ο Όδυσσεύς αυτό ήπτε. Δίνει λοιπόν άμέσως παράγγελα στα παλληκάρια του:

— Έτοιμοί όλοι !... Φοιά !

Μία μπαταρία πέφτει έπάνω στο πυκνό εκείνο άνθρωπομάζα και σφαιρίζει πολλούς νεκρούς και λαβομένους.

Και άπό τη στιγμή εκείνη άρχίζει η δεύτερα φάσις της δραματικής μάχης της Γραβιάς, της όποιας τη συνέχισα και το τέλος θα διηγηθούμε στο έπόμενο φύλλο.

δηλητηριάσει την τραγωδία. Μά ο άββας, άντι να εκτελέσει την άποστολή που του είχε άναθέσει η δούκισσα, ήπηρε στη Λεκουβρέρ και της άπεκάλυψε τα πάντα, λέγοντάς της:

— Μία κυρία της αλήθης μου ήπρότεινε να έλθω σε σάς και να δώσω με τρόπο να πητε ένα φίλτρο, χάρις στο όποιο θ' άπομακρυνθεί άπό κοντά σας ο κύριος της Σαξωνίας.

Έπειτα ήπρόσθεσε, ότι δύο προσοικιοφόροι, οι όποιοι έμελλαν να τον βοηθήσουν στην εκτέλιση του σχεδίου του, τον είχαν βεβαώσει ότι δεν ήπρόκειτο περι φίλτρο, άλλα περι δηλητήριο. Η δούκισσα μάλιστα του είχε ήπυσοχέτη πως αν κατώρθωνε να δώσει στη Λεκουβρέρ το φίλτρο της, θα του έδινε έξήντα χιλιάδες φράγκα.

Υστερ' άπό την έξοικολόγησι αυτή, ο άββας παρεκάλεσε την τραγωδία να του ήπυποδείξει τον τρόπο για να βγη άπό τη δύσκολη θέσι του. Τότε εκείνη του άπάντησε ότι θα συμβουλευόταν τους φίλους της.

Όλοι οι φίλοι της τότε έμειναν σήμανοι, ότι ο άββας ήπρεπε να προσοικηθεί πως παίζει το

Η Άδριανή Λεκουβρέρ

το και πάντα η άπάντησις του ήσαν με έιμό και λογικώς. Έινε άθώος, κύριε Διευθυντά, εινε άνθρωπος λογικός και η παράσις της φυλακισεώς του εινε έγκλημα !... Σκεφθήτε την εδύνη σας γι' αυτό άπάντα του Θεού !...

Μά ούτε με την άναφορά της αυτή κατώρθωσε να κινή ήπτε. Και όχι μόνο αυτό, άλλα ο φτωχός άββας μετερέθη στη Βασίλλη. Προσάβησαν τότε να τον πείσουν ν' αναηρέσει δια είχε καταθέσει, μά εκείνος άπάντησε ότι ερωτουμεσε το θάνατο, παρ' να διαμνησθόν τον ίδιο τον έαυτό του. Έν τοιούτος, ο άββας αυτός, μετά το θάνατο της Άδριανής Λεκουβρέρ προσέθη σε όμολογίες έντελως άντίθετες άπό εκείνης που είχε κάνει στην άρχη, άποδίδοντας την πρώτη του κατάθεσι στο ταγαμένο του μυαλό. Πότε ειπε την αλήθεια ;... Την πρώτη η τη δεύτερη φορά ;... Αυτό παρενιμα μυστηρία... Άλλ' ής έξεκαλοήθησε με την άφήγησι μας, ή μάλλον την αφήγησι της δίδος Άισόε:

Έπειτα άπό λίγο καιρό, ένα βράδυ, στο διάλειμμα μιάς παραστάσεως στο θέατρο, η δούκισσα ντέ Μπουγιόν έστειλε και παρακάλεσε τη Λεκουβρέρ να πησθ στο θεωρείο της. Η καλλιτέχνης ξεφρνίστηκε πολύ άπό την πρόσκλησι αυτή και της άπάντησε ότι δεν ήταν ντυμένη και δεν μπορούσε να παρουσιασθί μπροστά της. Μά η δούκισσα έστειλε και την προσκάλεσε και για δεύτερη φορά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ο θάνατος της Λεκουβρέρ.

